

[Rasting.]

slaget siges, at afgiften af arv og gave fremtidig efter forslaget anslås at ville indbringe ca. 48 mill. kr. mod efter gældende lov ca. 35 mill. kr. Altså, for at indvinde dette i samfundshusholdningen relativt ringe beløb vil man lægge en sådan byrde på de private virksomheder, at disses evne til fortsat trivsel er alvorligt truet. I den nærmeste familiekreds borttager man herved fra den enkelte indehaver et stærkt incitament til konsolidering og til arbejde i håbet om, at virksomheden skal gå nogenlunde ubeskåret i arv til hans efterkommere. I de andre afgiftsklasser: i klasse B, de fjernere slægtninge, og klasse C, de fjerneste slægtninge og de ubeslægtede, er stigningerne så stærke, at man til en vis grad har lov til at gøre tilsvarende bemærkninger gældende med hensyn til investeringsmuligheder og deslige. Jeg vil blot fremhæve dette, at man f. eks. i afgiftsklasse C på millionniveauet kommer op på en arveafgift af 75 pct., en stigning på 5 pct. fra de nugældende 70 pct.

Der er også en anden tendens i forslaget, som jeg vil vende mig imod. Det er den tendens, som ligger i, at provenuet for 20 pct.s vedkommende skal bruges til at finansiere „Ungdommens uddannelsesfond“. Denne sammenkobling mellem en pædagogisk-social opgave og denne specielle afgift, arveafgiften, må, som det allerede er blevet fremhævet både under behandlingen af lovforslaget om uddannelsesfonden og tidligere under behandlingen af det foreliggende lovforslag, betegnes som utilfredsstillende. Det må betegnes som utilfredsstillende, at det fåtal af befolkningen, der skal betale disse arveafgifter, skal finansiere „Ungdommens uddannelsesfond“, at dette fåtal skal være finansierende med hensyn til denne sociale opgave. Man må jo i det hele taget sige, at princippet med sammenkobling af afgifter og bestemte opgaver, dette skuffedarer-system, ikke i det lange løb vil tjene den danske finansudvikling. Jeg henviser til de bemærkninger, der faldt under behandlingen af lovforslaget om ændringer i arveforordningen, om den almene arvefond, hvor man netop gik imod dette princip. Det vil altså sige, at man må henvise den højtærede finansminister til at finde andre, mere normale finansieringsmuligheder, finansiering over de løbende indtægter på finansloven.

Jeg er som sagt ikke i stand til at give dette lovforslag med dets satser og dets sammenkoblingsprincip nogen anbefaling. Tværtimod, jeg må koble fra og sige, at mit parti ikke er i stand til at gå med dertil. Jeg mener dog, det vil være rimeligt at forhandle om disse spørgsmål i et udvalg.

Axel Sørensen: I det foreliggende lovforslag foreslås ændringer i den gældende lov om afgift af arv og gave, således at arveafgiften indenfor den nærmeste kreds af arvinger, såsom ægtefæller, børn og børnebørn, nedsættes i forhold til den gældende lov, så længe arvebeløbene er under 50 000 kr., og beløb under 5 000 kr. gøres afgiftsfri. Når arven overstiger 50 000 kr., er der progression i afgiften, således at afgiften foreslås forhøjet med 100 pct., når arven udgør 200 000 kr.

For afgifterne i den såkaldte klasse B sker også en ændret graduering. Således forhøjes arveafgiften fra 60 kr. til 80 kr. ved et arvelod på 1 000 kr. Jeg synes, at grundbeløbet her i modsætning til den afgiftsprocent, som denne klasse slutter med, måske er sat lidt højt.

Ifølge lovforslaget foreslås nu de to afgiftsklasser C og D slået sammen til een. Da arven i denne klasse tilfalder de fjerneste led eller helt ubeslægtede, er der vel næppe ret mange, der vil finde det urimeligt, at man her foretager en forhøjelse af afgiftsatserne for de større beløb, men jeg tror alligevel, at man bør skelne mellem, om det drejer sig om børnebørn, der skal arve bedsteforældrene, eller det drejer sig om onkler, der skal arve, idet disse nok bør svare en højere afgift.

Vedrørende gaveafgiftsbestemmelserne fastsættes det nu i lovforslaget, at forældre kan yde en afgiftsfri gave årlig på indtil 5 000 kr. mod tidligere 2 000 kr., og ligeledes foreslås det, at hvis der ydes 5 000 kr., skal der betales 20 kr. i afgift mod tidligere 40 kr. Såfremt man i et udvalg kan opnå enighed derom, synes jeg af praktiske grunde, at 5 000 kr. som gave burde være afgiftsfri, således at man ikke f. eks. i selvangivelser og regnskaber skal beskæftige sig med gaver på 4 999 kr., idet vi jo ved, at man i alle henseender vil søge at udnytte maksimumsbeløbet for afgiftsfriheden. Men dette kan vi som sagt tale om i et udvalg.